

[Ole Bjørn Kraft.]

der er sket efter krigen — jeg tænker på NATO, De Forenede Nationer og de andre store internationale organisationer — har vi frivilligt bundet vor bevægelsesfrihed og har gjort det, fordi vi derved mente ikke blot at gøre os selv, men også verden som helhed en tjeneste. Vi vil ved at tilslutte os fællesmarkedet gå et skridt videre, men en sand vurdering vil klarlægge, at der ikke er tale om at opgive suveræniteten, men om på en række områder at undergive den indskrænkninger, som er nødvendige for at virkeliggøre det mål, som man har sat sig, for at gøre det muligt, at det, man skal stræbe efter, også kan blive opfyldt, og deri er der ikke, set fra nationale synspunkter, noget forkert. Således beslutter staterne fra tid til anden at træffe beslutninger, som indskrænker suveræniteten. Vi gør det også for at kunne sikre vor frihed bedre end ellers. Vi gør det, fordi vi mener, det er nødvendigt for de europæiske menneskers og vort eget folks fremtid. Jeg synes, den engelske viceudenrigsminister Heath gav et udmærket udtryk herfor under den debat, som fandt sted i det engelske underhus for ganske nylig. Han sagde, at der var ikke tale om at opgive suverænitet i den forstand, men kun at lægge den i en pulje sammen med andre folk og så at sige at sammenmelte suveræniteten med andre folk. Og lad os være glade for, at det er jo ikke os alene. Alle, der går ind i fællesmarkedet, påtager sig den samme forpligtelse, hvilket rigtignok er noget andet, end hvis et enkelt land alene skulle gøre det. Og vi udøver jo en suverænitet i det øjeblik, vi beslutter os til at gå ind i dette fællesskab.

Da den engelske premierminister MacMillan forelagde spørgsmålet om forhandlinger med de seks for det engelske underhus, fremhævede han truslen mod Europa fra kommunismen og nødvendigheden af at stå sammen, for at vi kunne leve frit, og på en ejendommelig måde har man fra Sovjets og kommunismens side i virkeligheden givet disse synspunkter fra den engelske premierminister en understregning og en tilslutning. Som de søgte at hindre det europæiske samarbejde, da vi startede det økonomiske samarbejde efter krigen, gik imod Marshallhjælpen og forbød de stater, der var afhængige af dem, at modtage

denne hjælp, går de nu imod disse markedsplaner, som de ønsker at splitte. De fremhæver i den udtalelse, som for nylig er blevet offentliggjort som det russiske kommunistiske partis manifest til det russiske folk, at de stater, som de kalder de imperialistiske, ikke har kunnet løse deres markedsproblemer; det siges meget klart i det program, som vi har kunnet læse i disse dage, at imperialismen, som de kalder verden uden for sig selv, er ude af stand til at løse markedsproblemerne, som er meget påtrængende for de kapitalistiske stater. Det hævdes i dette manifest, eller hvad man skal kalde det nye program, at en kapitalistisk verden er ude af stand til at løse problemerne. Den er, siger man, delt af utallige toldbarrierers og -restriktioners forhindringer. Den kapitalistiske verden er opdelt i eksklusive og forskellige valutaer og finansielle zoner, og der er en voksende konkurrence mellem disse lande, som umuliggør, at deres økonomiske problemer kan blive løst.

Af disse udtalelser, som man kan læse i det offentliggjorte program, er det ganske klart, at fra et kommunistisk synspunkt betragtes det som en stor fordel, at vi er splittet. Man hævder, at vi har ikke, som de mener selv at have, politisk evne til at forene vore økonomiske kræfter. Intet kan tydeligere vise, at den kommunistiske verden ønsker, at den eksisterende opbygning i økonomiske zoner skal blive bevaret. Sådan ser de på det, og jeg synes ikke, det kan holdes uden for vore overvejelser, at således er stillingen.

Det var naturligvis interessant at høre det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag, men vi skal dog, synes jeg, huske på, at da det ærede medlem talte på det kommunistiske partis vegne her i salen, talte han imod alle de økonomiske foranstaltninger, vi traf her i Europa. Det ærede medlem talte imod Marshallplanen, det ærede medlem har talt imod opbygningen af de økonomiske organisationer. Han har som leder af det kommunistiske parti været imod alle bestræbelser i så henseende i den vestlige verden, og nu er han også imod det foreliggende forslag, nu hvor han ikke længere er formand for det kommunistiske parti; men der er i virkeligheden på dette område ingen forskel.